

jde o osoby, které mají právo domovské v zemi České nebo Moravsko-slezské. V § 43 zák. čl. XXXI/1894 se zřetelem ke změnám provedeným zákonem čís. 320/1919 sb. z. a n. se ustanovuje, že není neplatným (zmatečným) manželství, když osoby manželství uzavírající před matrikářem obě současně přítomně osobně prohlásily, že manželství uzavírají a od uzavření manželství po jeden rok jako manžel a manželka spolu žily, i když uzavření sňatku stalo se jinak proti předpisům § 1 pokud se týče § 5 a prvé věty § 8 zákona ze dne 22. května 1919 čís. 320 sb. z. a n. Ustanovení § 8 zákona čís. 320/1919 sb. z. a n. jest podmíněno ustanovením § 43 zák. čl. XXXI/1894. Nepřítomnost přísežného zapisovatele byla by tedy podle předpisů na území slovenském platných jen tehdy překážkou platnosti manželství, kdyby strany nebyly spolu žily jako manžel a manželka po dobu jednoho roku od uzavření manželství. Stranou žalovanou nebylo sice uplatňováno, že oba manželé po uzavření manželství žili spolu po jeden rok jako manžel a manželka a že podle zákonů slovenských jest manželství stran platné; než takové námitky nebylo ani potřebí, ježto podle § 28 zákona čís. 320/1919 sb. z. a n. neplatnost manželství jest při nedostatku formalit předepsaných § 8 cit. zák. vyšetřovati z úřadu. Žalovaný tvrdil a žalobkyně to také přiznává, že až do roku 1926 a také později až do podání této žaloby spolu žili jako manžel a manželka a jest proto jejich manželství i při zjištěné nepřítomnosti přísežného zapisovatele při slavnostním přivolení k sňatku považovati za platné ve smyslu předpisu cit. § 43 zák. čl. XXXI/1894.

Čís. 13933.

Byla-li povolena exekuce podle § 320 ex. ř., ač pro pohledávku dlužníka nebylo v pozemkové knize vloženo zástavní právo, nýbrž jen poznamenáno dražební řízení, jest vklad nadzástavního práva neplatný, ale nejsou neplatné i zápovědi dlužníku a poddlužníku. Nabyly-li tyto zápovědi a příkázání k vybrání právní moci, byl poddlužník povinen platiti jen vymáhajícímu věřiteli a ani exekuční soud, přijavši nejvyšší podání a nastoupivši na místo poddlužníka, nebyl oprávněn, pokud příkázání k vybrání nebylo zrušeno, částky vypadající na příkázanou pohledávku vyplatiti z nejvyššího podání dlužníku, nýbrž mohl tak učiniti jen vymáhajícímu věřiteli.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1934, R I 1320/34.)

Pro pohledávky 2.400 Kč a 860 Kč příslušející Stanislavu J-ovi proti Anně M-ové bylo na nemovitosti Anny M-ové poznamenáno dražební řízení. Na pohledávky bylo napotom vloženo ve prospěch čsl. státu nadzástavní právo k vydobytí dlužných daní a Anně M-ové, okresnímu soudu v D. jako soudu exekučnímu a vydražiteli bylo zapovězeno, by neplatili zabavené pohledávky Stanislavu J-ovi, a tomuto bylo zapovězeno, by nenakládal se zabavenými a k vybrání příkázanými pohledávkami. Při rozvrhu nejvyššího podání přikázal soud první stolice zbytek nejvyššího podání čsl. státu vzhledem k jeho nadzástavnímu právu na pohledávkách Stanislava J-a. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Na pohledávky příslušející dlužníku Stanislavu J-ovi proti povinné Anně M-ové v částkách 2.400 Kč a 860 Kč s přísl. byla Čsl. státem vedena pro daňové nedoplatky exekuce podle § 320 ex. ř., ač správně měla býti vedena exekuce jen podle § 294 ex. ř., poněvadž pro obě tyto pohledávky nebylo v pozemkové knize vloženo zástavní právo, nýbrž jen poznamenáno dražební řízení (sb. n. s. čís. 11.014). Vklad nadzástavního práva je proto neplatným. Nelze však důvodně za to míti, že se tím staly neplatnými i zápovědi dlužníku a poddlužníku jakož i příkázání k vybrání, jichž je rovněž potřebí a které také úplně dostačují k vedení exekuce podle §§ 294 a 303 ex. ř., kterýž způsob vedení exekuce byl na místě a v návrhu na povolení exekuce je také obsažen. Tyto zápovědi a příkázání k vybrání nabyly právní moci a poddlužník, i když vklad nadzástavního práva byl neprávem povolen a pro nedostatek zástavního práva se nemohl státi platným, byl povinen platiti jen čsl. státu. Proto ani exekuční soud, který přijal nejvyšší podání a nastoupil na místo poddlužníka, nebyl oprávněn, pokud příkázání k vybrání nebylo zrušeno, částky připadající na zmíněné pohledávky vyplatiti z nejvyššího podání dlužníku Stanislavu J-ovi, nýbrž mohl tak učiniti jen čsl. státu.

Čís. 13934.

Jde-li o vydržení práva k věci, jež přešla ve vydržecí době z vlastnictví osoby neprivilegované do vlastnictví osoby privilegované (§ 1472 obč. zák.), jest vydržecí dobu počítati úměrně.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1934, Rv II 831/34.)

Co do předchozího děje se odkazuje k rozhodnutí čís. sb. 12.726. Procesní soud své stolice uznal po té žalované horní a hutní těžířstvo jako majitele velkostatku R. povinným udržovati na své útraty jez na řece B. v řádném stavu v rozsahu stanoveném zápisem ve vodní knize okresního úřadu ve V. za současného závazku žalobce Karla H-a opravití onu částku závazky, která snad bude občas vodou vymleta, tento právní stav přiznati a podepsati knihovního vkladu schopné prohlášení, na základě něhož se do moravských zemských desek vkládá na vložce čís. 370 jako na statku služebném a na pozemcích vl. čís. 491 v R. jako na statcích panujících, jako reální břemeno povinnost žalovaného těžířstva jako majitele velkostatku R. k udržování jezu v dobrém stavu, jinak že by na základě tohoto rozsudku vklad ten na žádost žalobcovu byl proveden, bez újmy práv a povinností vyplývajících ze záboru a ze zákona o pozemkové reformě. D ů v o d y: Žalující strana tvrdí, že k vydržení, k vyplnění celé vydržecí lhůty, stačí doba od roku 1893 do června 1929, t. j. doba asi 36 let, poněvadž do dubna 1910 byli majiteli velkostatku jednotlivci, Rudolf K. a Armin P., takže uplynulo nejméně 16½ roku z vydržecí lhůty 30leté, při čemž rok 1893 zůstal nepovšimnut, a od 7. července 1910 do konce června 1929 nejméně 18¾ roku z vydržecí lhůty 40leté, takže ve smyslu rozhodnutí nejvyššího soudního dvoru ve Vídni ze dne 31. července 1872, čís. 7792, rozhodnutí